

KAREL CUBECA

FARAONŮV NÁSLEDNÍK

AL
press

edice

KIOKAN

Sága rodu Irvingů

(Romány z Jihoafrické republiky a Austrálie o zlatokopecké rodině)

**Prokletí zlatokopů (2005) • Zlato Afriky (2006) •
Zlatá skryš (2007) • Tajemství skrytého kláštera (2008)
• Poselství v dlani (2011) • Písky času (2013)**

*

A Bůh mlčel... (2009)

(Samostatný válečný román z 1. sv. války v Německé východní Africe)

*

Ve spárech osudu (2010)

(Životopisný román o Sebastianu Leopoldovi Richardu von Kaunitz)

*

Pravá tvář anděla (2012)

(Dobrodružný román z námořní plavby k Ostrovům koření ze 16. st.)

Kdo probudí hvězdy (2014)

(Historický román z východní Austrálie v období 1500 let př. n. l.)

*

Kawa 9 (2015)

*(Emotivní příběh o tom, jak se křovák Kawa 9 dostal z pralesa
až do Prahy a ovlivnil při tom dějiny Evropy a světa)*

*

**Kdo jsme? Obecná teorie vědomí, času, prostoru a bytí
(2015)**

*(Psané přednášky o principu existence a zamyšlení
nad podstatou vědomí, světa a života)*

KAREL CUBECA

FARAONŮV
NÁSLEDNÍK

edice
KLOKAN

Copyright © PaedDr. Karel Kostka, MBA, Ph.D., 2016
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © PaedDr. Karel Kostka, MBA, Ph.D.,
2016 Redakční úprava Lukáš Foldyna
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2016
shop@alpress.cz
První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7543-359-6 (pdf)

HLAVNÍ MÍSTA

A POSTAVY ROMÁNU

Hurdami – sídlo faraona Ahu

Nús – městečko, kde faraon prožil dávnou lásku

Hotum – starý velitel armády

Ahu – faraon

Ram – člen rady, nepřítel faraona, následník

Parid – velitel faraonovy ochranky

Lotris – Paridova budoucí manželka, faraonova dcera

Batum – zástupce Parida, Ramův muž

Hypol – nejlepší Ramův přítel

Meritamm – otrokyně, dávná milenka a láska faraona

Iter – řeka Nil

Putifar – otrok

Seléna – nemanželská dcera faraona a Meritamm

Ahujeb – vnuk faraona Ahu, syn jeho dcery Selény

Thum – zástupce Parida

Lu – učitelův žák a posel

Nomarcha – představitel kraje v okolí Nús

Žhavé slunce nad nedohlednou hnědavou pouští a mohutným tokem Iteru, obklopeným sytou zelení, bylo před tisíci lety němým svědkem fascinujícího zrození civilizace, která ve svých dlouhých dějinách přinesla nejenom řadu kolosálních a monumentálních staveb, ale zapustila též kořeny naší moderní současnosti.

Díky písemným a obrazovým záznamům, dochovaným na papyru i v kameni, máme možnost z daleké budoucnosti nahlížet zpět do tajemného světa starého Egypta, který po tři tisíce let představoval vrchol lidské civilizace, než jej pohltilo řecko-římské antické zřízení.

Pojďme se přenést do doby, která se mnohým může zdát dávno mrtvá, a poslechněme si příběh, který mrtvým není a nemůže být, protože vše, co se kdy na této Zemi událo, je podrobně zaznamenáno v knize věčnosti.

Karel Kostka-Cubeca

Strašlivá žlutá nemoc devastovala města a vesnice Dolního Egypta a kosila nemocné bez ohledu na jejich věk, bohatství či postavení. Rychle se rozšiřovala i do dalších částí země a před několika dny zasáhla také Horní Egypt.

Povozy plné zesnulých se pomalu sunuly ulicemi a mátožní sběrači mrtvol je apaticky následovali.

Ničím zvláštním se od nákladu na vozech neodlišovali, kromě toho, že se zvolna pohybovali, a tím ještě alespoň trochu prokazovali svoji životaschopnost.

Boží trest přišel znenadání, a ztělesnění boha na zemi faraon Ahu se skrýval s celou svojí rodinou a s rozsáhlým dvorem za hradbami svého sídelního města Hurdami, kde panovala stísněná a ponurá nálada.

Egyptané ovšem faraona nijak neodsuzovali.

Neznámé onemocnění začínalo horečkou a mokvavým ekzémem následovaným červenou vyrážkou po celém těle a výronem vředů, z nichž se už po jednom dni tlačil prasklinami žlutý hnis. Prakticky ve všech případech končilo smrtí.

Lékaři, kněží bohyně Sachmet i nejruznější čarodějové a znalci magických obřadů, rituálů a zaříkávání se od rána do večera snažili pomáhat nemocným, modlili se, přinášeli nejdražší oběti, ale nic nepomáhalo.

Bez úspěchu se na „žluté podsvinče“, jak lidé žlutou nemoc nazývali, zkoušely nejruznější léky z rostlin, nerostů i živočichů, ve velkém se spotřebovávaly například máta, anýz, pistácie, fiky sykomory, šafrán, sezam, tamaryšek, terpentýnová silice, cizrna, čočka, cibule, pelyněk, česnek, senna, vyráběly se klovatiny a odvary z akácie, vrby a myrhy...

K utišení největších bolestí se používal mák, pivo a víno, bohatší lidé si mohli dovolit i narkotika z květů lotosu...

Nezabírala ovšem ani kuchyňská sůl, natron, sirník olovnatý, okr nebo amoniak, a ničemu nepomáhaly ani masti z hadího, hrošího, lvího, kozorožčího, krokodýlího či husího sádla, ani pasty z rozdrčených hadů a ještěrek.

Ženy si vkládaly do pochvy datle, které měly čistit vnitřnosti, regulovat močení, uchovat plodnost a zabránit nemoci vejít dovnitř, muži sháněli med, koriandr, fenykl a kmín, aby si mohli vařit léčivé nápoje, jenomže nemoc byla silnější než všechny lektvary na celém světě.

Zdálo se, že není síly, která by egyptský národ zachránila před nelítostnou nemocí a vymřením.

Někteří lidé byli přesvědčeni, že zachován zůstane pouze faraonův královský dvůr v Hurdami, kde podle mnohých zatím nemoc neuhodila.

Ale bylo tomu právě naopak.

Smrt řádila v královském paláci stejně jako všude jinde, jen díky příkazu mlčenlivosti se informace o tom nedostaly ven za hradby královského sídla.

Starý faraon Ahu se zatím držel a veškeré tradiční ceremonie zachovával tak, jako by se nic nedělo. Pokoušel se tím vyvolat u svého lidu zdání moci a stability, které ani neznámá choroba nemohla ohrozit.

Každodenně přijímal ve zvláštním sále, odděleném od ostatních prostor paláce, ke slyšení deputace, které jej žádaly o rady, pomoc či rozsouzení.

Všechny je poslouchal s kamennou tváří a prostřednictvím svých zástupců jim sděloval, že učiní vše, co bude moci, aby se Egypt se vším, především s řádním strašné nemoci, vypořádal.

Nemohl ovšem učinit téměř nic, protože doba byla epidemií zmrzačená natolik, že se v ní jen těžko hledaly cesty k nápravě velkých i drobných společenských a hospodářských problémů a deliktů.

Pravidelná přítomnost faraona na shromážděních a ceremoniích ale přece jenom znamenala hodně – lidé věřili, že po-

kud nemoci odolá faraon, přežije i Egypt a život si zachovají také oni.

Obyvatelé tedy k panovníkovi vzhlíželi přes nepřízeň osudu s obrovským respektem.

Nešlo přitom jen o faktickou moc soustředěnou v ruce jednoho muže a současně i boha, faraon byl nositelem královského titulu používaného ve starověkém Egyptě nejenom na ceremoniích, ale i při celé řadě dalších jednání, kde byl titulován jako král Horního a Dolního Egypta, a to mělo zase velký symbolický význam.

Všeobecně byl považován za pozemského syna boha Re, nejvyššího ze všech bohů, stvořitele světa, jehož ohnivě oko je nejen vševědoucí, ale vysílá k lidem různá poselství.

Faraona, syna boha Re, tak lidé uctívali a chápali jako krále a současně jako žijícího boha Hóra.

Nejvýraznějším symbolem egyptského faraona byla dvojitá královská koruna, která představovala spojení Horního a Dolního Egypta – bílá část znamenala Horní a červená Dolní Egypt, doplněna pak byla ochranným sokolem a kobrou.

Faraon byl ctěn lidem Egypta jako duchovní vůdce a panovník, a jako zástupce a syn boha Re na Zemi ručil a zodpovídal za chod světa.

Jenomže ať faraon Ahu dělal, co dělal, žlutou nemoc zastavit nedokázal.

Chod světa i chod Egypta se mu stále více vymykal z rukou, a s každým dalším dnem si toho začínali všimati i lidé.

Jedním z důsledků bylo, že se postupně až k němu dostávala spousta informací o tom, že část egyptského lidu v Dolním Egyptě začíná reptat, a dokonce i v nejbližším okolí královského dvora mu někteří lidé přestávali věřit.

Byl po čtyřicet let velmi úspěšným faraonem, za jeho vlády Egypt zbohatl, ukončil válečná tažení a v mnoha oblastech zavládl blahobyť.

Jenomže ten nikdy netrvá věčně.

Hmotný blahobyť a ekonomická prosperita nenadělaly vůbec nic, když se objevilo žluté podsvínče rozpoutávající temné síly

podsvětí. A za nimi následoval tak rychlý skok ze světla do tmy, že převozníkovi nestačily bárky, kterými by odvážel mrtvé na druhý břeh.

„Jestli to tak půjde dál,“ hořekovali nejmoudřejší mužové Egypta, „všichni dospělí budou usmrčeni a Egypt zůstane v rukou nedospělých. A to bude jeho konec.“

Neměli ovšem pravdu.

Žluté podsvínče nedělalo rozdílu mezi starými a mladými, jeho dotek páchal mezi lidmi zlo bez ohledu na věk.

Začaly se dokonce ozývat hlasy, že žluté podsvínče by se nikdy neobjevilo, nebýt blahobytu a bezbřehého pocitu štěstí, protože každý blahobyt jednou skončí a jeho konzumenty zasáhne chřadnutí, zmar a ponížení. Tak už je to na světě dáno, a ta doba právě nastala.

Bohové potřebovali svět trochu srazit zpátky a žluté podsvínče jim k tomu bylo skvělým prostředkem.

„To ne,“ zvolal Ahu nešťastně, když se po celodenním přijímání deputací vrátil do svých osobních komnat. „To ne!“

V největší místnosti se na zemi u jedné z postelí choulilo několik žen a strašlivě kvílelo.

„To ne,“ opakoval Ahu jako v transu, odhodil na zem insignie své moci a dřepl si.

Jedna z žen k němu přistoupila a tiše řekla: „Dnes po poledni. Umřel tiše.“

„Má dynastie skončila,“ zašeptal Ahu a rozplakal se. „Synku můj milovaný. Synku! Proč ty a ne já?“

Roztrásl se náhlou slabostí a sotva udržel rovnováhu.

Jeho poslední syn podlehl proklaté žluté nemoci, přestože s ní statečně bojoval až do posledního dechu.

Proč jen jsem nebyl s tebou při tvém posledním výdechu, synku? pomyslel si, a proč jen jsem se s tebou nerozloučil, jak by to měl udělat každý milující táta?

Zase jsem dal přednost Egyptu před svými nejbližšími, povzdechl.

Jenomže mohl jsem jednat jinak? Odpovědnost versus láska, věčné prokletí vládců.

Faraon a král musí v první řadě plnit své vladařské povinnosti, na kterých záleží životy milionů lidí. I za cenu, že tím utrpí jeho nejbližší.

Sevřel ruku v pěst a nechal stékat slzy po lících, jako by mohly odnést z jeho duše alespoň trochu strašlivé bolesti, kterou nebylo možné potlačit.

Taková nespravedlnost. Před pár dny pomřely všechny ostatní děti, včera manželka a dnes...

„Proč on a ne já?“ zakřičel Ahu zoufale, ale odpovědi se nedočkal.

Bohové mlčeli.

Celou noc plakal a zvažoval, zda nemá svůj život ukončit ostrou dýkou.

Jenomže opustit egyptský lid právě v této chvíli nemohl a nesměl. Zase ta zodpovědnost. Břímě, které závistivci nevidí, když závidí králům jejich trůny.

Hned ráno svolal nejvyšší radu Horního a Dolního Egypta a o všem její členy informoval. Projevili mu účast, ale při pohledu do očí většiny kondolujících vycítil, že šlo z jejich strany spíše o slušnost než o opravdový žal.

Každý měl nyní svých starostí dost, protože neštěstí vyvolaných žlutou nemocí bylo v celém Egyptě více než dost. A když je něčeho přes míru, člověk otupí.

S překvapením si až po chvíli všiml, že rada je sotva poloviční, a kromě bývalého velitele armády Hotuma v ní zůstali pouze ti, které nepovažoval za své blízké, o některých dokonce často uvažoval jako o svých nepřátelích.

Po krátkém čase zasedání rady ukončil a požádal Hotuma, aby jej doprovodil do jeho komnat.

Přijímání deputací a veškerá slyšení či ceremonie přeložil na pozdější dobu. Stalo se to poprvé za dlouhá desetiletí jeho vlády, ale věděl, že nyní tak učinit musí.

Ještě dříve, než udělil Hotumovi slovo, nalil do dvou pohárků víno.

„Ve víně je více filozofie a moudrosti než ve všech slovech, která kdy lidé sepsali,“ poznamenal.

„Když vchází víno, odchází smutek,“ vzal si Hotum jeden z pohárků a přičichl k němu.

„Pokud se ovšem víno nezlomí v ocet.“

„I u špatného vína starosti a smutek usínají, ale tohle je výborné.“

Pak se spolu napili a faraon povzdechl: „Můj smutek nedokáže rozehnat ani všechno víno světa. Zůstali jsme sami, Hotume. Zcela bez ochrany. Navíc Egypt je bez následníka. Z celé své rodiny už jsem zbyl jenom já. Neviděl jsem v radě žádné přátele. Všichni pomřeli?“

„Všichni ne,“ zakroutil Hotum hlavou, „někteří utekli.“

„Utekli?“ vykřikl faraon překvapeně. „Copak se té nemoci bojí víc než mého hněvu?“

„Bojí se především Rama a jeho lidí, povraždili v posledních dnech spoustu tvých stoupenců a Ram už se vidí novým faraonem. Ten zmrd je horší než žluté podsvinče. O smrti tvého posledního syna věděl dříve než kdokoli jiný a připravuje se na poslední útok, jehož cílem jsi ty.“

„Jsi si jist?“

„Ano. Dnes v noci tě nechá zabít a tvoji smrt svede na žlutou nemoc. Pak jej rada prohlásí novým králem Horního a Dolního Egypta, protože ty potomka nezanecháš a on zcela ovládá radu. Navíc jej všichni považují za tvého syna. Lidé, kteří v radě ještě zůstali, mu odsouhlasí všechno, co jej napadne. Vychoval jsi jej jako vlastního syna, přestože sis ho pouze osvojil. I tak to pro něj bude argument, aby před lidem Egypta obhájil právo nástupnictví. Vlady v Egyptě se ujme nová dynastie, i když se bude tvářit, že je to stále ta stará, původní, protože kluk vyrostl ve tvé rodině.“

Faraon pozvedl hlavu a zadíval se bývalému válečníkovi do očí.

„A ty? Kde je teď tvé místo?“

„Jsem poslední, kdo zůstal při tobě, velectěný. Nemíním utíkat a nezmizím. Zemřu dnes v noci společně s tebou a budu tě bránit do posledního dechu. Zemřeme se ctí. Spolu.“

„A co bude dál?“

„Ram tě nechá sedmdesát dnů balzamovat a pak tě s předstíraným smutkem honosně vypraví k cestě na druhý břeh, aby u lidu Egypta získal respekt a úctu. Pokud jde o mě, předpokládám, že mě pohodí jako potravu hladovým psům.“

Faraon se posadil na koberec a dobrou půlhodinu nepromluvil.

Pak se zvedl, znovu se podíval starému válečníkovi do očí a zašeptal: „Dnes v noci ještě nesmíme zemřít. Egypt nás potřebuje.“

„Není nikoho, kdo by nás ochránil,“ zakroutil Hotum hlavou. „Ram velí místnímu vojsku, poslouchá ho celý palác a má v rukách i radu. Kromě mne není nikoho, kdo se za tebe postaví. Všichni se bojí. A armáda Dolního Egypta, která zatím není pod přímým vlivem Rama, je u hranic a nemáš šanci dostat ji dostatečně rychle zpátky ke tvé obraně. Jak se chceš stavět proti zlu, které má v rukou všechno, když ty v nich nemáš už vůbec nic? Znáš nějaká mocná kouzla? Nebo zaříkávadla...“

Faraon přivřel víčka, což dělal vždy, když přemýšlel.

Několikrát se zhluboka nadechl, potom zadržel dech a doslova vystřelil otázku: „Dokázal bys Rama na pár dnů od jeho úmyslu odradit?“

Hotum bez přemýšlení odpověděl: „Ne. To není možné. Už se pevně rozhodl. Dnes v noci s námi skoncuje. Vím to ze spolehlivých zdrojů. Ram je zosobněním zloducha a zlo se k ničemu přemlouvát nedá. Vždycky si udělá, co samo chce.“

„Žádný člověk dopředu neví, v kterém čase a na kterém místě ho čeká smrt, proto by ji měl očekávat všude a nebýt překvapen, když přijde,“ zamyslel se faraon nahlas.

„Pro nás dva přijde dnes a za ruku se s ní povede Ram.“

„Pak nám zbývá poslední řešení,“ začal faraon pěst, „zničíme ho jeho vlastní zbraní.“

„Nerozumím,“ přiznal Hotum upřímně.

„Uvidíš,“ pokýval faraon hlavou, „nemusí to vyjít, ale uvidíme. Možná dnes opravdu zemřeme. Proto bych ti měl ještě něco říci, než nás smrt pošle na druhý břeh.“

„Poslouchám, můj velectěný pane.“

„Tvého otce jsem nesnášel pro jeho panovačnost a paličatost. Ale byl vynikající voják, a proto jsem tebe, jeho syna, učil po čase velitelem armády. Nikdy jsi mne nezklamal, a za to jsem ti vděčný. Ani tebe jsem neměl rád, pořád jsem v tobě viděl tvého otce, ale vážil jsem si všeho, co jsi dokázal, přestože jsem ti vlastně ani jednou zřetelně neprojevil svoji náklonnost. Naopak Ram byl vždycky jako můj syn, zahrnoval jsem ho stejnou láskou jako své pokrevní děti, dal jsem mu všechno, co jsem mohl. Zdráhám se uvěřit, že by na mne vztáhl ruku, ale že by ji vztáhl na trůn, o tom nepochybuji. Je v něm nezkrotná a neukojená ctižádost. Jakási cizorodá semena zla v něm vzbudila zdání nespravedlnosti kvůli tomu, že není mým právoplatným synem.“

„Ještě pořád bychom mohli utéci, našel bych pár věrných kněží a ti by nás...,“ pokoušel se Hotum nabídnout řešení, ale byl rázně přerušen.

„Faraon je synem i zpodobněním boha na Zemi, pro ostatní smrtelníky představuje moc a řád. Nemá právo na útěk, bohové přeci nemohou prchat před lidmi, to by převrátilo svět naruby. Vychovával jsem Rama s vlastními syny společně, jako by byl mým skutečným synem. Teď se postavíte proti sobě. Ty, Hotume, kterého jsem rád neměl, a on, kterého jsem vždycky miloval. Bohové se musí smát mé hlouposti. Na druhém břehu tě počkám a uvítám s poctami, ať už umřeme této noci, nebo v některé další. Nikdy dříve by mne nenapadlo, že..., že...“ Faraon se odmlčel.

Zdálo se, jako by najednou ztratil o všechno kolem zájem a pohroužil se do sebe.

Hotum mlčel a pozoroval ho.

Patřil mezi těch několik málo vyvolených, kteří měli možnost setkávat se s faraonem mimo oficiální ceremonie a bavit se s ním jako s přítelem.

Faraon Ahu se nikdy nepovažoval za boha a uvědomoval si, že je člověkem stejně jako každý druhý, a podle toho se v soukromí i choval.

Po celý svůj život usiloval o to, aby z něj nedělaly nejvyššího představitele Egypta jenom koruna a úřad, jestli je možné takto královský trůn označit, ale to, na čem se snažil vystavět svoji pověst rozumného, oblíbeného a uctívaného panovníka, byla především jeho neobyčejně silná vůle, vysoká inteligence a vnitřní soudržnost a pevnost.

Pokud to bylo možné, podkládal své jednání prostou lidskou pokorou a skromností, kterou Egyptané vycítili i přes ceremoniální velikášství a spousty zlata na jeho oděvu.

V Egyptě se o něm vyprávělo, že už žije nejméně dvě stě let, což samozřejmě nebyla pravda, i když by si to při pohledu na jeho vrásčitou tvář mohl někdo opravdu myslet.

Ahu patřil bezesporu mezi nejchytřejší a nejmoudřejší osobnosti své doby, přestože tak na první pohled nevypadal.

Za svého panování ukončil válčení, které bylo před jeho nástupem na trůn běžnou součástí života egyptského lidu. Do té doby mladí muži odcházeli do armády a často se už domů nikdy nevrátili.

Z nepřátelských států se staly státy vazalské, které požívaly ochrany Egypta, a současně faraonovy ochrany požívali i králové těchto států. Promyšlenou diplomacií Ahu uměl držet i ty největší válečné štváče na uzdě, dokonce si mnohé dokázal naklonit na svoji stranu.

Za jeho vlády se mohutně stavěla města a rozšiřovaly se zavlažovací kanály, prosperovalo zemědělství a řemesla.

Po zemi rostly chrámy a kněží bylo v zemi tolik, jako nikdy předtím.

Rozpínání pouště, která ubírala Egyptu úrodnou zemi, bylo zastaveno, a díky důmyslné síti vodních kanálů se dařilo dokonce zatlačovat písečné duny zpět do pouště a budovat umělé oázy.

Iter pravidelně při záplavách přinášel do údolí úrodnou půdu a bohové shlíželi na Egypt jako na vzkvétající zahradu.

Blahobyť a mír se zdál být navěky zajištěn, zbývalo snad jediné – spojit Egypt s dalšími státy od Núbije na jih do jedné velké země, největší a nejbohatší země na světě.

Faraon si ovšem dobře uvědomoval, že navěky není na světě zajištěno nikdy nic.

Potvrzením takového závěru byla zrovna v tyto nešťastné týdny záhadná žlutá nemoc, která vše bořila, přinášela zkázu a zmar, a i kdyby byl v Egyptě blahobyť stokrát větší, než tomu doopravdy bylo, nic by to v boji proti epidemii nepomohlo. Žluté podsvínče nebralo ohled na nic a na nikoho.

Jak snadné bylo právě v tuto chvíli všechno vzdát, ustoupit Ramovi a odejít na druhý břeh, kde mrtví začínají nový nesmrtelný život! Odhodit odpovědnost, zbavit se okovů vlády, vzdát se všeho, co od mládí budoval a čeho dosáhl, a pro jednu konečně myslet na sebe, ne jenom na Egypt...

Tím by ovšem Ahu pohřbil vše, o co celý život usiloval.

Navíc tu byl Ram, který by způsobil rozvrat a přinesl Egyptu násilí a nenávisť.

Někde jsem ve výchově toho chlapce udělal chybu, přemýšlel. Nedostal o nic méně lásky a o nic méně vzdělání než vlastní synové, a přece v něm vyklíčila a vyrostla jedovatá bylina. Přitom to na něm nebylo zvnějšku vůbec znát.

Byl jako kobra – krásný, přitažlivý, sebevědomý, ale smrtelně nebezpečný. Neznal slitování, byl plný žluči a nenávisti.

Ahu marně přemýšlel, kde se to v něm mohlo vzít. Je možné, že mu bohové vložili do duše stejné prokletí jako jeho vlastním rodičům?

Matka nestoudná klevetnice a otec uzurpátor moci, který chtěl vojenskou mocí uchvátit egyptský trůn a po právu byl za své činy popraven.

Ram byl tehdy nemluvně a Ahu si myslel, že správnou výchovou udělá ze syna popraveného zrádce čestného muže.

Jaká pošetilost!

Zrádcovská mysl byla nějakým podivným nástrojem bohů vložena i do duše malého dítěte, přešla z otce na syna a teď se drala za svým snem.

Pod Ramovou vládou by se poté, až nemoc ustoupí, Egypt utopil v kořistnických válkách, které už měly navždy zůstat minulostí.

Ram miloval zápasy a postupem času byl schopen porazit v boji muže proti muži prakticky každého, kdo se mu postavil. Boj byl jeho vášní, a když zápas končil krvavou řeží, pokaždé se hlasitě a spokojeně smál.

Dokázal však svoji touhu po krvi mistrovsky skrývat: Byl skvělým bavičem, vymýšlel úsměvné bonmoty, mistrně navazoval vztahy a uměl z nich kořistit, byl impulzivní, vypočítavý a dovedl hledat rychlá řešení, uměl na sebe strhávat pozornost, manipulovat se svým okolím, vysávat lidi, aniž to tak na první pohled vypadalo, navenek vyjadřoval srdečnost, a přitom celému jeho nitru dominovala vedle prázdna především touha po moci, bohatství, obdivu, chtěl vyčnívat za jakoukoli cenu a užívat si výsadního postavení mezi ostatními lidmi.

Ačkoli se mohlo zdát, že by se rozdal, že nemyslí na sebe, ale hlavně na ty druhé, v zásadě byl sebestředný, nezodpovědný, dychtil po vlastnictví, nerespektoval ostatní a lež i podvod byly přirozenou součástí jeho života.

Kdo se nepodvolil jeho touze ovládat a nepodřídil se mu, toho nejen neuznával, ale bez skrupulí zničil hned, jak se mu naskytla příležitost.

Respektoval pouze sílu, zvláště tu, která měla vyšší parametry než jeho vlastní.

I proto vždy ctil svého nevlastního otce. Faraon Ahu pro něj představoval tu nejvyšší sílu a moc.

Faraonovo charisma jej fascinovalo.

Jenomže teď se situace změnila.

V závislosti na žluté nemoci Egypt slábl a slábl i jeho faraon.

Pro Rama to znamenalo jediné – zásluhou žlutého podsvínčete se nedosažitelné stalo dosažitelným. Doznal, že nyní se jeho síla se silou faraona vyrovnala. Možná ji i předčila. Kobra se rozhodla zaútočit.

Odhodlal se postavit proti otci a ve své nenasatelnosti odhodil veškeré zábrany.

Vycítil příležitost a poslední dny obětoval tomu, aby dvojitá královská koruna Horního a Dolního Egypta konečně spočinula na jeho hlavě.

„Hotume, přiveď mi Rama. Hned,“ pronesl Ahu do ticha.

„Jestli ho přivedu, nebude čekat do noci, skoncuje to s námi hned. A naši smrt svede na žlutou nemoc,“ poznamenal Hotum opatrně.

Ještě před pár dny by jej faraon za drzost, s jakou zpochybňoval jeho vlastní slova, alespoň naoko potrestal, ale teď jenom potichu zopakoval své přání: „Dojdi hned teď pro Rama. Vyříd mu, že s ním potřebuji bezodkladně mluvit a že si přeji, aby do mých komnat vstoupil v plné zbroji a aby jej doprovázela jednotka jeho spolehlivých strážů.“

„To je sebevražda,“ hlesl Hotum, napil se vína, ale pak mávl rukou: „Jestli máme umřít v noci nebo v podvečer, vždyť je to nakonec jedno. Ale mě, velectěný Ahu, nechej zemřít v boji. Přivedu Rama, utkám se s ním a jeho vojáky a zemřu po tvém boku ctěnou smrtí.“

„Ne!“ odmítl faraon vyřčená slova. „Ještě je brzo na umírání. Až se Egypt nadechne k novému životu, pak teprve získáme právo zemřít. Neopustím svou zemi v její nejtěžší chvíli. Doveď mi Rama, postavíme proti jeho mohutným pažím to jediné, co snad máme silnější.“

„A to je co?“

„Rozum, rozvaha a intuice. Uvidíme, co bude mít navrch.“

Přiložil dlaň na srdce, které Egypťané považovali za sídlo rozumu, a zavřel oči.

Hotum se uklonil, pokrčil rameny a odešel.

Ahu se hned poté, co se za Hotumem zavřely dveře, zkroutil do kozelce a rozplakal.

Byl konečně sám a mohl dát plný průchod stesku, který jej rozežíral strašlivou vnitřní bolestí. Kdyby Egypt zrovna teď nepotřeboval pomoc, jen stěží by hledal důvod, proč dál žít. Nyní žít dál nechtěl, ale musel.

Aby toho byl schopen, bylo třeba dát další prostor slzám, které jej alespoň trochu zbavovaly bolesti, jež byla nesnesitelná!

Víno nepomáhalo ani trochu...

Otrokem vína bývá pouze slabý muž, a tím Ahu nebyl, stejně jako nebyl otrokem svého královského úřadu. To jej ovšem neosvobozovalo od otázek, na které neznal odpovědi.

Proč nemoc usmrtila celou jeho rodinu a proč se jemu vyhnula?

Proč ve chvíli, kdy Egypt vzkvétal, přišla ta šílená nemoc?

Proč bohové jen mlčky shlíží na zem a nečiní nic, čím by od pokojného egyptského národa odvrátili neštěstí?

Proč ti, kteří by zasloužili smrt, žijí, a ti, kteří by zasloužili žít, umřeli a umírají?

Vzal do ruky kouzelný amulet, který kdysi dostal od jednoho z kněží.

„Nikdo neví, co je smrt,“ zašeptal a sevřel ho v ruce, „ale proč tak moc bolí, když člověku vezme jeho blízké?“

Hned po narození vykročíme na cestu ke smrti, našeptával mu vnitřní hlas, to ví každý živý tvor, jenom neví, jak dlouhá ta cesta bude a jak a kde skončí.

„Vlastní cesta je vlastní cesta. Mnohem víc než vlastní smrt ale bolí smrt blízkých,“ pokýval hlavou.

Vnitřní hlas tentokrát souhlasil: *Na světě je to zařízeno tak, že umíráme tolikrát, kolikrát nám smrt vezme naše blízké. Vlastní smrt se nepočítá. Ta tolik nebolí.*

Ahu si uvědomil, že vnitřní hlas má pravdu.

„Přál bych si zemřít,“ slzel a položil si hlavu do dlaní, aby tu strašnou bolest po Velké královské manželce a svých dětech překonal.

Smrt je pouhé odpoutání, dostalo se mu odpovědi, jinak vůbec nic neřeší.

Vstal, utřel si slzy a odebral se do místnosti, kterou ještě nedávna obýval jeho milovaný syn.

Otevřel truhlici stojící v rohu a vytáhl z ní bělostné jemně vypracované jehněčí kůže, které byly pomalovány roztodivnými obrazy.

Přitiskl si je na hrud' a zašeptal: „Můj milovaný chlapče, nikdy na tebe nezapomenu.“

Syn trpěl poruchou spánku – náměsíčností, tedy úchylkou, kterou Ahu považoval za příznivé znamení bohů.

Tu a tam se syn uprostřed noci zvedl ze svého lože, a aniž by byl při vědomí, s otevřenýma očima uchopil kůži, kterou měl za tímto účelem každý večer připravenou, a namaloval na ni obraz.

Vždy šlo o úchvatná díla, za která by se nemuseli stydět nejlepší malíři doby.

Jenomže schopnost virtuózní malby měl pouze ve chvílích své náměsíčnosti. Když se pokusil něco namalovat přes den, vždy to skončilo neúspěchem.

Ahu si vybral poslední ze synových obrazů, na kterém byl umně vykreslen spící chlapec, a položil si ho na hlavu.

Zavřel oči, meditoval a pokusil se navázat se svým synem alespoň kratičký duševní kontakt. Ale ať dělal, co chtěl, nebylo to možné.

Nikdo neví, co je smrt, ale v tuto chvíli byla silnější než touha překonat její bariéru.

S faraonem zalomcoval záchvěv smutku a obraz se mu snesl z hlavy na zem.

Zadíval se na něj a zašeptal: „Ty jsi to věděl, chlapče. Věděl jsi, že přijde. Smrt z tebe vysála život, ale tvé obrazy budou žít dál, stejně jako mé vzpomínky na tebe. Miluji tě, hochu, a až do své smrti, i po ní, na tebe nepřestanu myslet. Nikdy. Slibuji.“

Ram, doprovázený třiceti elitními bojovníky, ozbrojenými luky, šípy a oštěpy, rozrazil hlavní vstupní dveře faraonových komnat a rázně vkročil dovnitř.

Znal tu každý kout, každou věc, byl tu jako doma a nemohl se dočkat, až tu bude doma opravdu. Se vším všudy.

Vždycky se zde cítil méněcenný, přestože mu rodiče dávali možná ještě více lásky než svým vlastním dětem.

Jenomže on byl z cizího hnízda a vždycky považoval za nespravedlnost bohů, že se jeho sourozenci do této rodiny narodili přímo, kdežto on musel přijít oklikou.

Poslední překážka v naplnění snu, otec a současně skoro bezmocný stařec Ahu, mu v tom nijak nemohla zabránit.

Odejde tiše a bezbolestně, pomyslel si Ram a bezděky pohladil dýku, která se mu houpala u pasu.

Hotum se postavil před něho, zvedl ruku a křikl: „Stát. Ohláším vás u nejtěnějšího krále Horního a Dolního Egypta.“

„Není třeba,“ rozesmál se Ram a vycenil bílé zuby na starého vojáka, „přece si nebudu hrát s tátou na...“

„Není vaším otcem, jen poručíkem,“ ohradil se Hotum.

Ram si jej prohlédl od hlavy až k patě a poznamenal: „Kde se v tobě bere tolik opovázlivosti, starče? Ještě slovo, a budeš se zodpovídat za...“

„Hotum se bude zodpovídat výhradně mně,“ ozvalo se vedle obou mužů dříve, než se mohla jejich nevraživost změnit v otevřenou hádku.

Všichni se podívali směrem, odkud se linul hlas.

Ramův ozbrojený doprovod se okamžitě skácel k zemi a muži se dotkli svými čely studené podlahy.

Faraon se nad nimi tyčil jako skutečné zosobnění boha, oblečen byl do oděvu prošíitého zlatými nitěmi a na hlavě měl modrobílou korunu Dolního i Horního Egypta.

„Všichni zůstanete tady a budete hlídat naši bezpečnost,“ pronesl faraon jasným hlasem, „a tebe, ctihodný Rame, i tebe, ctihodný Hotume, prosím, abyste mne následovali. Vyjevím vám tajemství, o němž kromě vás dvou nesmí slyšet žádný smrtelník.“

Ve trojici následně procházeli jednotlivými místnostmi a vlastní faraonovy stráže, stojící u každých dveří, uctivě ustupovaly.

Před poslední komnatou stál Parid, nejvyšší velitel stráží. Uklonil se a požádal Rama, aby před vstupem odložil zbraně.

„Paride,“ nadechl se Ram a s úsměvem mu podával dýku a oštěp, „jak se ti daří? Kdy se mi konečně postavíš tváří v tvář

a já tě budu moci složit na záda jako mladého býka? Ostatně jako vždy v minulosti. Nebo jsi mne někdy porazil? Nemohu si nějak vzpomenout...“

„Postavil bych se ti, Rame, ale pokud bych na záda položil já tebe, tvá pýcha by to neunesla. Neraď dělám lidem nešťastnými.“

Oba byli zhruba stejně staří a oba se znali od dětství.

Parid byl totiž od útlého věku stálým hostem ve faraonově rodině a v podstatě vyrůstal společně s jeho dětmi.

Faraon je chvíli pozoroval a nařídil: „Protentokrát nebudeme tak sverepě trvat na nařízeních. Můžeš si všechny své zbraně ponechat, Rame, budu se tak v tvé přítomnosti cítit bezpečněji.“

Parid se uklonil a dýku i oštěp Ramovi vrátil.

Ten se usmál svým běloskvoucím úsměvem a dodal: „Kdo jiný než já by měl držet ochrannou ruku nad nejvyšším a nejuctívanějším mužem Egypta, nad mým milovaným otcem, faraonem Egypta a bohem Hórem?“

Parid se znovu uklonil, ale slovy už nereagoval. Jen v očích se mu zablýsklo, ale to Ram nemohl spatřit, neboť hlava jeho někdejšího přítele byla skloněna.

Oba muži se na pokyn faraona posadili.

Ahu se díval střídavě na Rama a na Hotuma, ale nepromluvil.

Mlčel a ticho bylo chvílemi nesnesitelné.

Neslušelo se ovšem, aby hovor zahájil někdo jiný.

Kladl si otázku, zda Ram bude netrpělivý, a zabije ho hned, nebo mu zvědavost nedá a počká si, o co vlastně na setkání půjde.

Budeš zvědavý, pomyslel si a zadíval se Ramovi do tváře, znám tě tak, jak sebe neznáš ani ty sám.

Dlouho tak seděli téměř bez pohnutí, a když ticho doslova hrozilo výbuchem, faraon najednou promluvil:

„Dokonalost myslí se skrývá v její hloubce. Myšlenka je jen mlžným oparem, dokud člověk nepozná její pravou podstatu.“

„Vždycky jsi býval velkým myslitelem, otče.“

„Už nejsem?“

„Stále jsi. Ale časy se mění. Zestárl jsi.“

„Stáří přináší moudrost, chlapče, a také zklidnění. Lidé stárnou, ale myšlení se nemění. V mladém člověku, stejně jako ve starém, povstávají myšlenky proto, aby odešly. Nic víc.“

„To se netýká jen myšlenek, otče. I události povstávají, aby odešly. A lidé se rodí, aby umírali. Je dobré vědět, kdy co začíná, a kdy co končí.“

„Určitě, chlapče. Po každé události i po každém člověku zůstane v mysli jednou jen vzpomínka. Někdy ta vzpomínka vyvolává teplo a smích, jindy chlad a ukrutnou bolest. Stalo se to, co se stát nemělo. Můj poslední syn je mrtev a není, kdo by po mně vložil na svoji hlavu korunu Egypta. Já jsem smrtelný, a aby nebyl na prahu smrti i Egypt, je třeba najít mého nástupce.“

„Možná bych věděl...“, pronesl Ram dychtivě, ale faraon ho zvednutím ruky umlčel.

„Dám vám oběma slovo zase za chvíli, ale až uslyšíte vše, co mám na srdci. Tak tedy – mým nejdůležitějším úkolem dneška je najít svého následníka. Přemýšlel jsem, na koho svalit obtížné břímě moci, které je mnohem tíživější, než si kdo umí představit. Kdo je schopen ten balvan unést a s ním na zádech pozvednout Egypt zase tam, kde byl před žlutou nemocí, pozvednout ho, aby lidé žili tak, jak jen se žít dá. Klidně a spokojeně.“

Faraon se napil z číše, ale víno mu nechutnalo, a tak ho vyprskl na zem.

„Bedlivě jsem zvážil, kdo mým následníkem být nesmí, aby Egypt nezkysl jako to teplé víno v poháru. A už jsem téměř u konce své řeči. Ptám se tě, Rame, jsi ochoten a schopen té nezměrné oběti převzít po mně vládu nad Egyptem? Byl bys ochoten vložit a přijmout na svou hlavu korunu Horního a Dolního Egypta?“

Ram zalapal po dechu. Jistě že by byl ochoten.

Už před několika týdny se rozhodl vzít si korunu sám za pomoci svých vojáků a své ostré dýky, ale cesta, která se teď před ním otevřela, byla mnohem schůdnější, i svůdnější...

Dobře faraona znal a přemýšlel, co má stařík za lubem.

Věděl, že jen tak by se koruny nevzdal. Možná ale, že jej neštěstí jeho vlastních dětí opravdu zlomilo.

Na druhé straně – stát se faraonem z vůle svého předchůdce, nikoli proti jeho vůli, to bylo víc než lákavé. Pokud v tom ovšem nebyl nějaký úskok.

Horečně přemýšlel a zvažoval, zda se nemohlo k faraonovým uším donést, že vše už je několik týdnů k převzetí moci nachystáno. Že plán je do všech detailů připraven a že žluté podsvínče vše zjednodušilo, když faraonovu rodinu připravilo o všechny děti mnohem tišším způsobem, než by to dokázala i ta nejostřejší dýka.

Pravda, děti už byly dávno dospělé, stařík je z té rodinné tragédie na kolenou a není divu, že myslí i na svůj konec.

„Čekám na odpověď,“ pobídl jej faraon.

„Nevím, zda jsem hoden takové cti,“ pronesl Ram s předstíranou skromností.

„Kdo jiný než ty by jí měl být hoden?“ pozvedl faraon hlavu. „Vyrůstal jsi v mé rodině, a já jsem nedělal rozdílu mezi svými syny a tebou, který jsi sice nevzešel z mého sémě, ale vždy jsem tě bral, jako by tak tomu bylo.“

„Než zemřeš, otče, uběhne ještě hodně let,“ mapoval Ram situaci.

„To doufám. Ale břímě moci chci svému nástupci předat dříve, než přijdou letošní záplavy. Udělám vše pro to, aby do pěti měsíců usedl na trůn nový faraon, a než se tak stane, jsem povinen seznámit ho s velkým tajemstvím. Chci od tebe, Rame, slyšet jasné slovo. Jsi ochoten stát se mým následníkem, stát se faraonem se vším, co k tomu náleží, pokud to já a bohové dovolíme?“

„Ano,“ přikývl Ram. „Chci se po tobě stát faraonem Egypta a chci znát tajemství, které s následnictvím souvisí.“

„Dobrá,“ pokýval faraon hlavou. „Pak tedy musíš udělat vše, aby mi byl do záplav zachován život. Jen tak usedne na trůn nástupce z mého rozhodnutí. Po celou dobu mé vlády se kolem královského trůnu pohybují lidé, kteří mi usilují o život, a kteří

chtějí podle a násilně urvat trůn. Domnívají se, že jsem starý a neschopný. Že mne stáří naplnilo hloupostí. Není tomu tak, i proto slyšíš tato má slova. Žádám tě, Rame, abys mi poskytl silný a ozbrojený doprovod, který doplní mé strážce a který mi pod vedením Parida zajistí cestu do kraje, jaký určím. V tom kraji budu rozmlovat s bohy a setkám se s lidmi, kterým koluje v žilách zlato místo krve, kteří dokáží zabít protivníka pohledem a kteří mě obdaří věcmi, jež z mého následníka udělají nejmnocnějšího vládce všech dob.“

„Půjdu s tebou a osobně dohlédnu na tvou bezpečnost, otče,“ prohlásil Ram pevným hlasem.

„Ne,“ zakroutil faraon hlavou, „tvůj úkol bude vznešenější. Budeš po dobu mé cesty vládnout Egyptu v mém zastoupení a hlídat poklady Egypta. Na koho jiného bych se měl spolehnout než na tebe? Já budu putovat jako prostý poutník.“

„Prostý poutník s tisícovkou ozbrojených vojáků za zády?“ nedokázal Ram skrýt svoji podezřívavost.

„Vojáci pojedou pod velením Parida sami a počkají mne na místě, které určím. Tam je najdu hned poté, co získám věci a sílu pro nového faraona, a až pro něj vyprosím podporu bohů. Následně mne vojsko doprovodí domů, a pak proběhne korunovace nového faraona. Všechno budeš vědět včas, abys mohl připravit velké oslavy. Takové, jaké Egypt ještě nezažil.“

Ram pokrčil rameny a bezděky řekl: „Musím si to ještě promyslet!“

„Přeslechl jsem se?“ postavil se faraon hrozivě. „Ty odmítáš korunu Egypta?“

„Ne,“ pozvedl Ram ruce jakoby v obranném gestu, „jen si nejsem jist, zda je bezpečné, abys putoval krajinou jen tak, bez stráží a...“

Byl zmaten a potřeboval čas.

Dnes v noci si chtěl vzít korunu sám – jednou dobře mířenou ranou do srdce by otec s posledním výdechem ukončil panování své dynastie ráz na ráz. Ale události plánovaný akt předběhly. Ahu mu korunu nabízí a předává dobrovolně!

Šlo o úskok, nebo stařec opravdu zamýšlí zbavit se vlády a moci jednou provždy?

Ram už léta sprádal plány, jak se k trůnu přiblížit.

Co jen dalo práce, přemlouvání, slibů a zlata, než na svou stranu dostal většinu důležitých mužů Egypta.

Část jich zkosilo žluté podsvínče, ale větší část zůstala naživu a ti mu teď byli zavázáni poslušností.

Jenže po faraonových slovech je najednou vlastně nepotřebuje. To, co si drazé vykoupil, přišlo samo, úplně zadarmo. Nač jsou mu teď ti mužové, když mu Ahu nabízí korunu zcela dobrovolně?

„A ještě něco,“ obrátil se faraon při odchodu, „až dokončí balzamovači svoji práci a můj syn bude připraven k cestě na druhý břeh, vystrojíme mu slavný pohřeb. Pak vyrazím do míst, kde rozhodnu o mém následníkovi.“

„Ale o tom ses už rozhodl,“ neudržel se Ram, „říkal jsi, že jsem jako tvůj syn.“

„A jako můj syn také nový faraon vstoupí na trůn.“

Ram se zdráhal postavit do čela jednotky Parida, raději by na velitelském postu viděl svého člověka.

Ahu však trval na svém a jako faraon si svoji vůli prosadil jediným rozkazem.

Nicméně Ram alespoň vybral devět set jemu zcela oddaných mužů, na které se mohl plně spolehnout, a také jmenoval Paridova zástupce. Šlo o zkušeného válečníka jménem Batum, který Rama bezmezně miloval a byl za něj ochoten položit život.

Aby měla malá armáda alespoň tisíc bojovníků, doplnil ji Parid jedním stem mužů z faraonovy osobní stráže.

Šlo většinou o starší muže, kteří byli kdysi v mládí vynikajícími válečníky, ale poté, co Egypt ukončil válčení, přišli o práci a zdroj obživy. A protože faraon si jejich hrdinství vážil, nechal ty nejlepší sloužit ve své osobní stráži.

Více než sedmdesát dnů trvalo, než skončily obřady a než byl poslední vlastní syn faraona vypraven na cestu do říše mrtvých.

Obřad nebyl nijak oslnivý, žluté podsvínče stále řádilo a jako neviditelná ruka boha smrti bralo rodinám jejich blízké. Lidé měli starosti sami se sebou a na nic jiného jim nezbývalo sil. Proto pohřební ceremonie pouze registrovali, ale nijak zásadně je neprožívali.

Hotum chtěl být také zařazen do Paridovy jednotky, která opravdu připomínala malou armádu, ale faraon to nedovolil.

„Potřebuji tě po mém boku,“ vysvětloval mu. „Jsi jediný, na koho se mohu spolehnout. Vedle Parida, samozřejmě. Nikoho jiného už nemám. A Parid se ještě nevzpamatoval z úmrtí mé dcery Lotris, kterou jsem mu slíbil za manželku. Musím ho odsud poslat pryč, aby si nesáhl na život a nechtěl jít za ní na druhý břeh. Na cestách přijde na jiné myšlenky a čas otupí jeho bolest.“

„Raději bych zemřel v boji, než sledoval, jak si Ram pokládá korunu na hlavu, ke všemu přímo z tvých rukou. Je to zlý a prohnatý člověk a nepřinese Egyptu nic dobrého.“

„Zatím korunu nedostal, ale kdybych nechal věcem volný průběh, jistě by ji už měl. A my bychom spolu byli tam, kam jsme zrovna vypravili mého mrtvého syna. Jen kvůli Egyptu jsem udělal, co jsem udělal. Jak říkám, zatím korunu nemá, a dají-li bohové, ani ji mít nebude.“

„Vždyť jsi mu ji nabídl. Tvým slovům nerozumím,“ přiznal Hotum s náznakem rezignace.

„Získal jsem čas, abych našel člověka opravdu hodného cti nosit korunu Egypta. Přesněji abych se takového člověka Egyptu pokusil přivést. Ram není z mé krve a já bych si přál, aby nový faraon z mé krve vzešel.“

„Ale to už teď není možné,“ vzdychl Hotum, „žádné z tvých dětí není naživu. Nežije už ani žádný z tvých sourozenců.“

Hotum dobře věděl, že Ahu se na rozdíl od svých předků nespouštěl s jinými ženami, miloval se pouze se svou manželkou.

Konkubíny, otrokyně a souložnice na rozdíl od svých předchůdců odmítal.

Jeho předkové měli stovky konkubín, s kterými lehávali a s kterými plodili děti, ale Ahu byl jiný.

Striktně dodržoval zásady, které si předsevzal, a mezi ně patřil i intimní vztah výhradně k jedné ženě, k Velké královské manželce. Ta už ale bohužel také podlehla žlutému podsvinčeti a byla nekonečně daleko v říši mrtvých...

Faraon pozvedl oči. Byly unavené, ale pořád v nich hořel život.

„Určité řešení mám, ale musíme kvůli němu vyrazit na dalekou cestu. Tam se rozhodne.“

„Někdo z tvých nevlastních bratrů?“ zeptal se Hotum, kterého napadlo, že konkubíny, které otec faraona Ahu obšťastňoval ve velkém, osázely zemi množstvím dětí, v nichž alespoň část královské krve koluje.

Ahu se pousmál: „Je docela dobře možné, že polovina dětí Egypta pochází ze semena mých předků. Ale na trůn by měl usednout ten, kdo povstal z mého semene.“

„Jenže nikdo takový už není,“ připomenul Hotum, který měl privilegium hovořit s faraonem mimo oficiální ceremonie jako rovný s rovným a říkat mu do očí i nepříjemné pravdy.

„Možná,“ pokýval hlavou faraon, „ale možná také ne.“

Hotum si odpověď přehrával v hlavě, ale moudrý z ní nebyl.

„Nerozumím,“ přiznal zkroušeně.

„Vše ti vysvětlím, až přijde čas. Kdybys věděl, co mám v úmyslu, byl bys ve zbytečném ohrožení,“ položil mu faraon v přátelském gestu ruku na rameno. „Nyní potřebuji jediné, abys mne doprovodil tam, kde se o budoucnosti Egypta definitivně rozhodne.“

„Máš tedy někoho, kdo může být pokrevním dědicem trůnu, velectný faraone, a chceš mu to oznámit?“

Ahu se pousmál: „Oznámíš-li někomu, že jsi ho učinil svým dědicem, pak nejslušnější věc, kterou můžeš vzápětí udělat, je co nejrychleji umřít. Ještě umírat nemíním, proto si musím zatím nechat některé myšlenky jen pro sebe.“

„Mnoho lidí se dokáže smířit spíše se smrtí svého předka než se ztrátou dědictví po něm.“

„A v tom to je, milý Hotume. Ram si myslí, že dědictví po mně patří jemu, a nemíní čekat. Netrpělivost, dychtivost a nedočkavost jsou jeho největší slabosti. Paradoxem je přitom fakt, že kdyby měl jiný charakter, než má, možná by se opravdu faraonem mohl stát. Jeho osobnost je ale pokřivená natolik, že by lid Egypta přivedl ke zkáze. Je svým způsobem šílený, bohužel jsem si toho všiml příliš pozdě.“

Ahu se oblékl do prostého šatu a přes bolest, která jeho nitro pořád sžírala steskem po nejbližších, se pousmál. Podobný oděv totiž na sobě neměl desítky let.

„Konečně jsem zase jednou člověkem,“ vydechl a dodal: „Hotume, tvá rodina je v bezpečí, nechal jsem ji odvézt tam, kam jsi určil. Můžeš být klidný. Ty teď vypadáš jako, jako...“

Nemohl najít vhodný výraz a Hotum mu hned pomohl s dokončením věty: „Jako ty.“

„Jako já,“ zvolal Ahu. „Jak dlouho nemohl nikdo vypadat jako já a jak dlouho jsem já nemohl vypadat jako někdo jiný!“

„A přitom faraon může všechno,“ pozvedl Hotum obočí, „nebo se mýlím?“

„Mýlíš. Nikdo nemůže všechno. Ani bůh. Oproti jiným lidem je ovšem faraon jen jeden jediný, je sám, a samota je strašlivé břímě, v tom jsem Ramovi nelhal. Trůn je nekonečná samota uprostřed davu.“

„Člověk si sám určuje svůj osud, a sám za svá rozhodnutí platí,“ pokýval hlavou Hotum.

„Ano, a platí to v armádě stejně jako v životě,“ vzal ho faraon kolem ramen. „Člověk má ve své mysli strašlivou sílu, když se rozhoduje, kam svůj osud nasměruje.“

„Jsem připraven za tebe zemřít, králi. To je můj osud.“

„Člověk začne rozumět životu, teprve až jeho mysl sklouzne k úvahám o smrti. Nezbylo mi mnoho přátel, ale když u mě

stojíš, Hotume, má bolest je o trochu menší. Kde jsou přátelé, život je lehčí a je v něm hojnost. A když už hovoříš o smrti – přijde-li, zemřeme oba. Postaráme se, aby umírání stálo za to, co říkáš?“

„Postavíme se všem nepřítelům, i těm největším, jako by...“

Faraon se rozesmál: „Smích mne bolí, Hotume, ale největšího nepřítele musím přemoci bez tvé pomoci.“

„Proč? Nemám...“

„Počkej, počkej. Svým největším nepřítelem jsem já sám.“

Hotum se udiveně zašklebil: „Jsi nepřítelem sám sobě? To je nesmysl...“

„Lidé si myslí, že je stále ohrožuje někdo zvenčí, jsou ve střehu, ale je tomu právě naopak. Největšího nepřítele máme uvnitř, v naší mysli a duši. Tam se utváří náš život. Jak myslíme, takoví jsme a takový je náš život. Můžeme ho pozvednout do výše nebo skolit na zem, je to jen na nás. Na nikom jiném.“

Jakmile byli oba muži připraveni, sešli tajnou chodbou do podzemí, kde už je čekal Parid s loučí. Zkušeně je provedl labyrintem podzemního bludiště a vyvedl za hradby města.

U východu z podzemí už čekalo spřežení se dvěma koňmi. Docela bytelný povoz byl naložen dekami, sudy s vínem a sušeným masem.

„Výborně,“ pokýval Ahu hlavou, „teď se staneme obchodníky s vínem. Pamatuješ si, Paride, všechno, co jsem ti přikázal?“

„Jistě,“ sklonil Parid hlavu, „do posledního písmenka.“

„Dobrá, vím, že mne nezkłameš. Buď opatrný a prozíravý. Batum je nebezpečný a zcela oddaný Ramovi. Za žádných okolností se před ním nesmíš zmínit o ničem, co jsem ti řekl o poslání, na jehož prahu stojíme.“

„I kdyby mne mučili, neřeknu ani slovo.“

„Věřím ti.“

Hotum s faraonem si vylezli na povoz, zamávali Paridovi a pobídlí koně.

„Zemřeme?“ zeptal se Hotum.

„Jistě. Taková událost jednou čeká každého člověka. Ale zatím žijeme, a když žít, tak pořádně, když milovat, tak nej-

krásnější dívku, když bojovat, tak s největší odvahou. A když zemřít, tak s láskou.“

„Jsi básník...“

„Jsem nešťastný muž,“ vzdychl faraon. „Přestože má rodina je po smrti, její láska ve mně žije a dává mi sílu poprat se o to, co považuji za správné.“

Ram zuřil.

Jak jen se mohlo stát, že faraon zmizel, aniž by jej o tom kdokoli včas zpravil?

Měl připraveny nejlepší stopaře, kteří měli za úkol faraona sledovat a posílat průběžné zprávy o jeho pohybu, jen co vytáhne paty z Hurdami.

Jenomže stopař musí najít začátek stopy, pak po ní teprve může jít. Ale žádný začátek nikde nebyl!

Copak faraon odletěl vzduchem?

Podezření, že staříčky faraon něco chystá, se zavrtávalo do Ramovy mysli čím dál hlouběji. Neměl jsem dát na jeho slova, pomyslel si, rozumnější bylo udělat to samé, co s nepřáteli – pod záminkou žlutého podsvínčete poslat neznámé lékaře, kteří měli sílu v rukou a dokázali v pravou chvíli stisknout pacientům krk, počkali, až je bez dechu opustí život, a pak sehráli malé divadlo o tragédii.

Ostatně přesně tak to zorganizoval i s posledním faraonovým synem a všechno klaplo zcela hladce.

Nevlastní bratr byl poslední překážkou k cestě za trůnem, proto musel zemřít. Žluté podsvínče posloužilo jako vynikající záminka pro vstup lékařů do královských komnat... Faraon už neměl představovat nic nepřekonatelného, ale přece jen tu něco nehrálo.

„Podcenil jsem tě,“ procedil mezi zuby nenávistná slova, „na celém světě ale není místa, kde by tě mí stopaři nevyčmuchali, otče. Vyklouzl jsi mi, ale nebude to na dlouho.“